

УДК 821.161.2-3-93

P22

Серія «Книжкові мандри»

Художнє оформлення *Валентини Мельничук*

Ран Ю.

P22 Дзеркало бажань / Юліта Ран. — Х. : АССА, 2023. — 160 с. : іл. — (Серія «Книжкові мандри»).

ISBN 978-617-7995-35-6

Одного дня до реставраційної майстерні Міланчиного татка вдова колекціонера Ворсинського приносить старовинне длюстро. За легендою, воно виконує бажання. І хоча дівчинка та її найкращий друг Назар не вірять у магію, проте артефакт таки працює! Але... трохи на власний розсуд. Таємниче дзеркало викрадають, і тепер під загрозою не лише герої книжки, а й усе людство. Чи вийде повернути артефакт власниці й запобігти жадливому злочину? І чи пощастить Мілані з її найзаповітнішою мрією?

УДК 821.161.2-3-93

© Юліта Ран, 2021

© Мельничук В. В., ілюстрації,
дизайн обкладинки, 2021

© ТОВ «Видавництво АССА», 2023

ISBN 978-617-7995-35-6

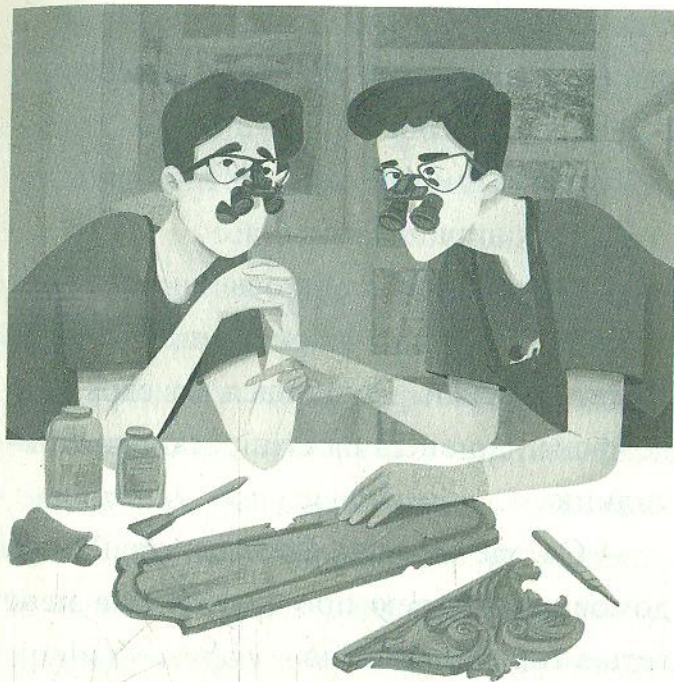
Розділ 1

Мій тато — крутезний майстер. Художник-реставратор. Він відновлює старовинні речі й предмети мистецтва. З купи уламків, яким років сто чи двісті, тато може знову скласти гарну скриню. Може зняти з картини шар фарби та знайти під ним інший малюнок. А може полагодити королівське намисто так, що воно сягати-ме, наче новеньке.

Мені завжди подобалося сидіти в татовій майстерні з фарбами чи олівцями. Поки тато й інші реставратори — Ромчик,

Макс, Оля, Вероніка, Вадим — працювали, я робила замальовки. Майстерня дуже велика, з височенною стелею. Вона обставлена столами, стелажами, численними лампами й силою-силенною цікавих речей та інструментів. А ще в ній часто пахне лаком чи розчинником. Нічого не маю проти таких запахів, але тато завжди стежить, щоб я не сиділа тут надто довго та йшла, як він каже, «дихати на повні груди свіжим повітрям».

Сьогодні нас було четверо. Тато й Рома в біноклях — це такі спеціальні окуляри для роздивляння дрібних предметів — схилилися над великим столом, що стояв посеред майстерні. На столі лежали розрізнені дерев'яні фрагменти. З них треба було скласти цілу різьблену шафу якогось століття, вісімнадцятого чи дев'ятнадцятого — я недочула. Хоч якого століття був цей мотлох, мені здавалося

нереальним знову зробити з нього цілу річ. Утім татко й Ромчик ніби вважали інакше: дивилися на ці уламки захоплено, як на щось прекрасне.

За невеликим столиком у кутку сидів Макс. Він зосереджено знімав бруд зі старовинної ікони, хитаючи головою

в такт музиці у своїх навушниках. А я влаштувалася з мольбертом і пастельними олівцями біля великого вікна.

Раптом запищав вхідний дзвінок.

Ромчик зиркнув на тата:

— Богдане, ми на когось чекаємо?

Тато зняв бінокюляри й підійшов до вхідних дверей. Подивився на екран відеофона, що висів на стіні, і почував потилицю.

— Ох, це ж пані Ворсинська. Учора домовилися з нею про зустріч, а в мене геть з голови вилетіло.

Він натиснув кнопку й відчинив двері.

— Знайоме прізвище, — сказав Ромчик, теж знімаючи бінокюляри. — Ворсинський — це ж бо відомий мільйонер-колекціонер? Той, що помер нещодавно?

— Угу, — кивнув тато. — А це його дружина. Тобто вдова. Просила про особисту зустріч.

Я не здивувалася, що вдова мільйонера сама приїхала до татової майстерні. Богдан Рудницький — це бренд. До тата по допомогу з різних країн світу звертаються і музеї, і колекціонери, і ті, хто продає предмети мистецтва й старовинні речі — антикваріат.

За хвилину поріг переступила пані, з голови до ніг затягнута в чорний шовк і мереживо. Вона навіть на голові мала капелюшка з вуаллю! Я так і витріщилася на неї. У руках пані несла невелику скриньку-шафку з металевими ручками.

— Добрий день! Проходьте, будь ласка, Світлано Михайлівно, — привітався тато. — Це можна поставити сюди.

Ромчик посунув уламки шафи, щоб звільнити місце на великому столі.

Пані Ворсинська поставила скриньку й відкинула вуаль. На її блідому обличчі виділялися яскраво-червоні губи.

— Принесла вам, Богдане, останній скарб мого чоловіка, — сказала вона. — Геннадій Андрійович полював за цим усе своє життя, а зміг придбати лише за кілька днів до...

Її голос затремтів і стих. Зчинилася метушня: Рома налив у старовинний келих води й подав жінці. Тато всадовив пані Ворсинську на стілець і почав говорити, як поважав її чоловіка і яке це горе для всіх, що його не стало. Макс визирнув зі свого кутка подивитися, що відбувається, та лишився

споглядати, навіть навушники з вух витягнув. Я швидко перегорнула аркуш на мольберті й почала малювати жіноче обличчя під чорною вуаллю. Дуже вона мене зацікавила.

Нарешті пані Ворсинська випила води, заспокоїлася й трохи повеселішала.

— Ви — моя надія! — урочисто виголосила вона. — Чоловік довіряв вам цілком і повністю, і я так само. Прощу, відкрийте цю скриньку!

Руками в латексних рукавичках тато відчинив дверцята шафки. Я витягнула шию з-за мольберта, але мені не видно було, що там, у цій шафці, усередині.

Якусь хвилю тато мовчки дивився на це «щось», а потім дістав дзеркало на підставці у світлій металевій рамі. Він обережно поставив дзеркало на стіл, і всі дорослі втупилися в нього. Я також відклала олівець — бо ж цікаво.